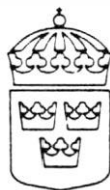

Motion till riksdagen

1989/90:Jo312

av Sven Eric Lorentzon m.fl. (m)

Skogsbruket

Mot.
1989/90
Jo312–314

Inledning

Sveriges skogsbruk med dess förädlingsindustrier är vårt lands i särklass viktigaste exportnäring. De svenska sågverken, massafabrikerna, pappersbruket och övriga fabriker med anknytning till skog säljer varje år produkter till andra länder för ett nettovärde av ca 60 miljarder kronor. Skogsnäringen utgör alltså en grundförutsättning för välståndet i Sverige.

Skogen är också en viktig naturresurs och i den regionala balansen är arbetstillfällena i skog och skogsindustri en oundgänglig hörnsten. På många orter – ofta där problem med sysselsättningen förekommer – är just arbete i skogsbruket en väsentlig del av arbetsmarknaden. Skogsbruk som komplement till jordbruk kommer att bli allt viktigare i en tid av förändrade och försämrade villkor för jordbruksnäringen.

Skogen har också betydelse för den svenska energiförsörjningen. Redan i dag tillvaratas stora mängder skogsavfall – toppar, grenar och bark – som används för energiproduktion. Med ny teknik och rationella förbränningsystem kan denna användning tänkas öka i framtiden.

Enligt vår mening tar inte regeringen tillräcklig hänsyn till och ansvar för denna viktiga del av svenskt näringsliv. Regeringen driver en energipolitik som direkt hotar stora delar av den elintensiva skogsindustrin. Avsaknaden av en framsynt energipolitik gör det svårt att investera i nya anläggningar för t. ex. tillverkning av mekanisk massa och tidningspapper. Just dessa produkter är speciellt beroende av elkraft och avsättningen på världsmarknaden är god.

En annan förutsättning för att svensk skogsindustri skall fortleva och utvecklas positivt är att den får verka inom den Europeiska Gemenskapen. EG är den för branschen i särklass viktigaste och mest expansiva marknaden. Svensk skogsindustri får inte hamna i en situation, där det finns risk för diskriminering till förmån för gemenskapens egen industri.

Den svenska skogsnäringen måste avregleras. Vi vill förenkla skogsvårdslagen. Vi anser att invecklade regler om minimiavverkning och obligatoriska skogsbruksplaner skall avskaffas. Vi anser att Domänverket och kyrkan bör sälja ut skogsmark till aktiva privata lantbrukare. Vidare bör skogsvårdsavgiften slopas och den rundgång av pengar som bidrag till olika skogsvårdsåtgärder innebär upphöra.

Skogen är en förnyelsebar naturresurs. Målet måste vara att skapa förhållanden som leder till att denna resurs sköts på sådant sätt att dess producerande förmåga inte bara vidmakthålls utan också förbättras till gagn för kommande generationer. Detta kräver långsiktighet, uthållighet och stabilitet. Skogspolitiken blir trovärdig först då dessa krav tillgodoses.

Sveriges skogsmark ägs till hälften av enskilda, till en fjärdedel av det allmänna och till en fjärdedel av bolag. Virkestillgången har under senare år ökat och medger därför en ökad avverkning. Genomgående arbetar det privata skogsbruket med större virkesförråd än övriga kategorier skogsägare. Detta får emellertid inte tas till intäkt för att tvångsvis öka privata skogsbrukets avverkningar. I nuläget – då virkesöverskott kan antydast – är det naturligtvis både olämpligt och felaktigt med en skogspolitik som ytterligare späder på virkesmarknaden.

Privatskogsbrukets större virkesförråd utgör ingen nackdel utan kan på sikt gynna skogsindustrins kvalitetskrav. Omloppstiden är ofta längre och olika brukningsmetoder används som ger en mångfald i råvaruutbudet. Detta kompletterar storskogsbrukets mera ensidiga skogsskötsel.

Enskilt ägande

Det enskilda ägandet utgör en grundläggande förutsättning för utveckling och förbättring av en naturresurs som skogen. Enskilt ägande har betydelse både privatekonomiskt och nationalekonomiskt genom att det privata ägandet normalt medför att skogen sköts bättre.

Den skogsägare som inte på rätt sätt tar hand om skogen får räkna med sämre tillväxt och därmed på sikt lägre inkomster samt ett sjunkande fastighetsvärde.

Genom den detaljrika styrning som i dag sker av skogen övertar statsmakterna en del av ansvaret för skogens förvaltning, vilket leder till att det aktiva ägarintresset för vård och underhåll minskar.

Utbor beskylls ofta för lägre aktivitet i skogen jämfört med dem som bor på sin fastighet. Flera undersökningar visar emellertid att utbor sköter skogen lika bra som de ägare som bebod fastigheten.

Aktiviteten i skogen ökar ofta vid ett generationsskifte. Det är därför av stor betydelse att sådana underlättas. En ökad omsättning på skogsfastigheter bör stimuleras. Sören Wibe vid skogsfakulteten vid Umeå universitet har i en nyligen presenterad utredning föreslagit att förvärvsprövningen vid försäljning av jordbruksfastigheter slopas för fysiska personer. Detta är ett gammalt moderat krav. En sådan ändring skulle öka utbudet av fastigheter och därmed innebära en ökad bosättning på landsbygden. För att slå vakt om det enskilda ägandet anser vi emellertid att förvärvsprövning av juridiska personers köp skall kvarstå. Sådana förvärv bör prövas restriktivt.

Domänverket skall successivt avyttra sitt skogsinnehav till enskilda personer. På så sätt stimuleras sysselsättningen och ett ökat boende på landsbygden. Även kyrkan bör uppmanas att – där det så är möjligt – hembjuda skogsmark till enskilda brukare.

Byten av fastigheter mellan två eller flera parter kan ingå som ett led i

sådan marköverföring. Såväl det enskilda skogsbruket som kyrkan och Domänverket har mycket att vinna på en arronderingsförbättring. Bytesverksamhet kan härvidlag vara en bra lösning.

Mot. 1989/90
Jo312

Marknadsekonomiska fördelar

Marknadskrafterna är effektivare än statlig styrning när det gäller skogsindustrins råvaruförsörjning. Det har också visat sig att de olika typer av stöd som infördes under 1970-talet från statsmakternas sida inte resulterat i en förbättrad virkesförsörjning.

Skogsindustrins produkter prissätts på en världsmarknad där tillgång och efterfrågan styr priset. Det är därför logiskt att också skogsbrukets produkter prissätts på en fri marknad. Detta förutsätter att köparna fritt konkurrerar om råvarutillgångarna och att inte karteller eller regionalt dominerande inköparorganisationer ensidigt kan sätta prisnivån. Risken är uppenbar att råvaruproducenterna i ett sådant läge sänker virkesuttagen. Staten kan i värsta fall ta detta till intäkt för att göra ingrepp i det enskilda ägandet, bl.a. genom tvångsåtgärder som syftar till ökat skogsuttag. Staten skall inte påverka virkespriserna. Det leder bara till skevheter och ineffektivitet.

Att helt utesluta virkesimport är varken möjligt eller önskvärt. Export och import varierar över tiden. En fungerande marknadsekonomi löser problemet med tillgången på råvara. Bli nettoersättningen för skogsägaren tillräckligt stor ökar avverkningsbenägenheten.

Staten skall inte heller ställa direkta krav på avverkning. Det är ägaren som på grundval av sin ekonomiska situation och marknadens prissignaler i första hand skall påverka avverkningsintensiteten. Ägaransvaret innebär dock automatiskt att skogen skall avverkas och förnygras vid rätt tidpunkt.

Stimulans och rådgivning – inte tvång och regleringar

Moderata samlingspartiet har alltid motsatt sig styrning och tvångsåtgärder för att tvinga fram råvaran. I stället har partiet förordat stimulanser och färre regleringar.

Med utgångspunkt från moderata värderingar är information och rådgivning viktiga medel i skogspolitiska sammanhang. Det utvecklar och stimulerar skogsägare till engagemang och ansvar. En övergripande målsättning är att uppnå ett bra resultat med en hög och jämn tillväxt som även säkrar en kommande generations tillgång på skogsråvara.

Den nuvarande situationen när det gäller information och rådgivning inom skogssektorn präglas av många aktörer: skogsstyrelsen och skogsvårdsstyrelserna, skogsägarföreningarna, virkesköpande företag, forskningsstationer m.fl. Alla är verksamma inom information och forskning. Detta är en styrka. Den skogsforskning som pågår är mycket betydelsefull. Det är därför viktigt att resultatet kommer till praktisk tillämpning. En utveckling av statskonsulentfunktionen bör därför övervägas.

Rådgivning och information skall inte endast omfatta de skogliga åtgärderna utan även skatteområdet. Bankerna bör utnyttjas för sådan information.

Den enskilde skogsägarens skattesituation påverkar avverkningsbenägen-

heten och viljan till insatser i skogen. Här bör rådgivning ske med inriktning på sådan information om gällande regler som kan stimulera olika kategorier skogsägare till aktiviteter. Passiva ägare kan genom rådgivning stimuleras till insatser som gör att dessa kan ses som en resurs och inte som en belastning.

Mot. 1989/90
Jo312

Skatter och avgifter

Den ekonomiska politiken med dess beslut om skatter och avgifter är för hela skogsnäringen ytterst betydelsefull. Näringen är mycket hårt beskattad i alla led av kedjan. Skogsarbetarnas lönekostnader är beskattade med 65–70 procent. Skogsmaskinägaren betalar traktorskatt och vägs katt. Motorsågsbensin är lika hårt beskattad som bilbensin. Timmer- och massavedtransporter betalar kilometerskatt, fordonsskatt, energiskatt och vägs katt. Skogsnäringen betalar förmögenhets skatt på det arbetande kapitalet.

Till allt detta kommer skogsvårdsavgiften som är mycket betungande och ingenting annat än en specialskatt på skogsnäringen. Sammantaget innebär alla dessa skatter och avgifter en stark kostnadshöjande effekt på skogsindustriens råvaror. Den i debatten ofta förekommande kritiken mot dyr svensk skogsråvara borde i stället riktas mot den förda skattepolitiken.

Skogsvårdsavgiften upplevs i sin nuvarande form som djupt orättvis av skogsbrukarna. Förslaget i årets budgetproposition om att med dessa medel finansiera en inventering av sumpmarker är bara ett exempel på att skogsägarna får betala en angelägenhet som borde finansieras med budgetmedel. Den aviserade fastighetstaxeringen kommer med största sannolikhet att leda till höjda skogsbruksvärden. I klartext innebär detta att skogsvårdsavgiften – vid oförändrad uttagsprocent – blir en ännu tyngre börda. Tidigare användes skogsvårdsavgiften för att finansiera vissa för skogsbruket gemensamma ändamål. Den har numera karaktären av en ren skatt. Vi föreslår att skogsvårdsavgiften avskaffas.

Socialdemokraterna har i inkomstskatteutredningen tillsammans med centern och folkpartiet föreslagit att räntan på skogskontomedel skall kapitalbeskattas på samma sätt som pensionssparandet. Räntan skulle således beskattas årligen. Dessutom skulle uttagen inkomstbeskattas. Vi avvisar denna straffbeskattning.

Ovan nämnda partier har också föreslagit en s.k grundavgift för passiva näringsinkomster, exempelvis rotpostlikvider. Vi avvisar även detta förslag.

Rundgången på avgifter och bidrag måste bort. Bidrag till skogsvård bör endast förekomma inom områden, där privatekonomisk lönsamhet saknas och optimal markanvändning är samhällsekonomiskt motiverad. Dessa bidrag är oftast av regionalpolitisk karaktär och bör därför finansieras som sådana. En översyn och minskning av bidragen kommer också att innebära att den del av skogsvårdsorganisationens verksamhet som är knuten till bidragsgivare, på sikt kommer att minska. En effektivisering nås oftast bäst genom att hela sektorer av en verksamhet lyfts bort och att arbetet därefter koncentreras på de viktigare områdena. Förslaget att avskaffa bidragen för skogsdikning följer ett flerårigt moderat krav.

Bidraget till skogsvägar och skogsdikning bör avvecklas. I stället bör kostnaderna för sådana åtgärder vara direkt avdragsgilla vid inkomsttaxering.

Avverkningsbenägenheten har påverkats positivt av de speciella regler som temporärt införts beträffande insättning på skogskonto. Vi anser därför att dessa regler bör permanentas. Dessutom föreslår vi att avsättningstiden på skogskonto förlängs till femton år.

Skogsvårdslagen

Skogsbruket är i dag alltför styrt av regler och förordningar.

Moderata samlingspartiet anser att den av riksdagen antagna träfiberlagen skall avskaffas. Den styr bl.a. virkesutnyttjandet och motverkar utvecklingen av skogsindustrin. I en tid med balans eller överskott mellan råvara och produktion är den till nackdel och kan komma att förhindra en ekonomiskt riktig utveckling inom näringen. Det kan ifrågasättas om statliga planeringsorgan är bättre skickade att bedöma möjligheterna till råvaruförsörjning än de människor som arbetar i skogsnäringen. Enligt vår mening kan skogsindustrin och skogsbruket klara detta.

Skogsvårdslagen med förordningar och tillämpningsanvisningar reglerar i stort alla i skogsbruket normalt förekommande åtgärder. Detta medför onödiga samhällskostnader och ökad kontroll. För den enskilde skogsägaren innebär det både kostnader och en osäkerhet om vad som är tillåtet eller förbjudet. Sammantaget medverkar detta till en minskad intensitet i skogsskötseln.

Rådgivning och information bör, enligt vår mening, ersätta stora delar av regleringen och författningarna. Mindre statlig styrning inom skogsnäringen innebär på sikt minskat behov av resurser och medför därigenom besparingar för samhället.

Skogsvårdslagen måste förenklas och renodlas. Den bör vägleda till en god skogsvård och resurstillväxt och därmed till en framtida ökad avkastning. Principiellt bör lagen ha sin utgångspunkt i skogen som en naturresurs. Det betyder att den skall vara ett skydd mot överexploatering och ett stöd för en långsiktig utveckling av skogen. Detta synsätt leder till att skogsvårdslagen endast behöver innehålla regler för återbeskogning efter avverkning.

Skogsvårdslagens regelverk har inneburit att skogsskötselåtgärderna efter hand har likriktats. Skogsbeståndet blir ensidigt. Mångfalden och variationsrikedomen försvinner. Osäkerheten inför framtidens efterfrågan och kvalitetskrav minskar om olika trädslag och skötselåtgärder tillåts variera. Det är även från miljösynpunkt viktigt att anpassning till lokala förhållanden kan ske.

De åtgärder som skogsbruket vidtar i dag har stor påverkan på produktionen under flera decennier. Vi vet inte något om marknadsförhållandena i framtiden. En större flexibilitet erhålls om mångfalden gynnas på bekostnad av den likformighet som i dag breder ut sig.

Det virkesproducerande skogsbruket, friluftslivet och naturvärden kan samsas på huvuddelen av skogsmarken. Det blir också resultatet av en god och framsynt skötsel av naturresursen skogen. Emellertid finns det områden som behöver ett särskilt skydd. Det kan gälla områden med hotade arter och andra unika miljöer. Det är ett samhällsintresse att dessa områden skyddas.

Den enskilde ägaren skall erhålla full ersättning vid ett eventuellt statligt in-
trång. Det är samtidigt värt att notera att den enskildes ansvar och vård av
skogen i många avseenden är överlägsen statliga ingripanden.

Mot. 1989/90
Jo312

Forsknings- och utvecklingsarbete

Det skogliga forsknings- och utvecklingsarbetet behöver förstärkas och ut-
bildningsinsatserna måste öka för att på sikt säkra våra skogstillgångar. Yt-
terligare forskning behövs för att främja såväl skogsproduktion som miljö.

Forskningen måste vara inriktad mot såväl problemområden där resulta-
ten uppnås på lång sikt, som mot mera näraliggande områden som teknik
och ekonomi där det krävs kortare försöksperioder.

Det är statens uppgift att svara för den mera grundläggande och långsik-
tiga skogliga forskningen.

När det gäller mera kortsiktigt inriktat forsknings- och utvecklingsarbete
har skogsbruket ett eget ansvar. Forskningsresultaten ligger ofta nära prak-
tisk tillämpning. Det krävs därför enkla och effektiva former för nära sam-
verkan mellan forskare och praktiker. Det gynnar båda parter.

För att förstärka forskningsinstitutionerna och anpassa forskningens vill-
kor och arbetsformer till de krav som ställs är det nödvändigt att en större
del av forskningsmedlen går direkt till de forskande institutionerna. En allt-
för stor del av de statliga medlen slussas i dag ut genom forskningsråd, äm-
betsverk och skogsorgan. Detta är tidsödande och tar resurser från forsk-
ningsarbetet genom att stor möda läggs ner på pappersexercis i stället för
produktivt arbete.

En ökad satsning direkt på forskningsinstitutionerna är en förutsättning
för att den långsiktiga och framtidsinriktade forskningen skall komma till
stånd och nödvändig kompetensuppbyggnad sker.

Utbildning är ett effektivt medel för att sprida ny kunskap och få ut forsk-
ningsresultat i praktisk tillämpning. Utbildningsinsatserna inom skogsnä-
ringen måste förstärkas. Det bör också ske en ökad satsning på utbildning
och information till samhället i övrigt om skogsnäringens betydelse och vill-
kor.

Jordbrukets överproduktion – skogsplantering

Det råder politisk enighet om att en ny jordbrukspolitik skall eftersträva en
minskning av dagens överskottsproduktion av livsmedel. Uppmot en tred-
jedel av dagens åkerarealer måste därför varaktigt föras ur livsmedelspro-
duktion. Plantering av ädellöv-, löv- och barrträd kan vara ett intressant al-
ternativ. Det är dock angeläget att en eventuell plantering görs på ett förnuft-
tigt och ansvarsfullt sätt – utan allt för stora ingrepp i kulturlandskapet.

Enligt vår mening bör de lantbrukare som varaktigt för arealer ur livsme-
delsproduktion erhålla någon typ av ersättning. Ersättning bör kunna utgå
för exempelvis anläggning av energigrödor och plantering av skog. Vi anser
att plantering av ädellöv- och lövskog skall stimuleras.

Vidare bör skötsellagen ändras så att ny skog kan anläggas. Förändrad

markanvändning skall dock omfattas av en särskild anmälningsplikt, som ger myndigheter och andra intressenter möjlighet att agera inom en tremånadersperiod.

Mot. 1989/90
Jo312

Fjällnära skogar

Fjällnära skog är ett i huvudsak sammanhängande skogsbälte längs fjällkedjan från Dalarna till norra Lappland. Den fjällnära skogen består av mark, som till stora delar är möjlig att bedriva skogsbruk på. Förutsättningarna för att skapa goda skogsföryngringar efter slutavverkning är mycket varierande.

Vissa områden har ett förhållandevis gynnsamt klimatiskt läge och gynnsamma växtförhållanden i övrigt, vilket innebär att det i allmänhet går bra att skapa goda föryngringar. Inom andra områden är föryngringssvårigheterna så stora att man efter slutavverkning oftast inte kan driva upp ny skog inom rimlig tid.

Det fjällnära barrskogsbältet representerar stora naturvärden och har dessutom stor betydelse för rennäringen. Därför anser vi att skogsbruket i de fjällnära skogarna måste bedrivas med hänsyn till dessa speciella förhållanden.

Domänverket, som äger 800 000 hektar (53 %) av de fjällnära skogarna, har avsatt ca 300 000 hektar till naturreservat och domänreservat. För att den fjällnära skogen i sin helhet skall skyddas mot storskaligt skogsbruk bör de övriga 500 000 hektaren avyttras till enskilda inom området.

Försäljningen av denna skog bör även kunna ske till enskilda gemensamhetsskogar och skogar ägda av samebyar. Denna försäljning bör vara avslutad inom fem år. Man kan då garantera ett småskaligt, arbetsintensivt skogsbruk med ökad naturvårdshänsyn. De privata skogsägarna äger ca 360 000 hektar produktiv mark. Det finns ca 4 300 privata brukningsenheter inom området. Mångfalden i skogsbruket främjas genom spritt enskilt ägande. Inför denna försäljning bör domänverket åläggas största möjliga begränsning av avverkningarna i området.

Att ge statligt stöd i form av bidrag till skogsbilvägar och som bidrag till avverkning i lågproducerande bestånd (så kallad 5:3-skog) är inte acceptabelt och bidragsformerna bör upphöra.

Intentionerna i de skärpta regler för avverkning i fjällnära skog, som infördes av riksdagen 1985, har i hög grad uppfyllts. Den genomsnittliga hyggestorleken har minskat från 21 hektar 1985 till 14 hektar 1988 och hyggesplöjningen förefaller vara på väg att upphöra. Denna utveckling kommer ytterligare att förstärkas om vårt förslag om försäljning av Domänverkets skog vinner gehör.

Vi anser att de nu gällande begränsningarna av skogsbruket i de fjällnära skogarna är tillräckligt, men vi vill samtidigt betona vikten av att utvecklingen noggrant följs.

Enligt vår mening kan det i den fjällnära skogen trots mycket betydande avsättningar till reservat fortfarande finnas urskogsarealer av stort värde för naturvärden. I dessa urskogor kan även ett småskaligt skogsbruk föröda naturvärden. Därför måste dessa områden, enligt vår bestämda mening, skyddas.

Under anslaget D 4 föreslås ett bidrag till fröplantager med 5,5 miljoner kronor. Det finns ingen anledning för staten att bidra till dessa fröplantager. De investeringar som där görs måste vara motiverade av marknadsmässiga skäl. Investeringskostnaden skall tas ut på frö- och plantpriset. Genom att våra skatteförslag innebär lägre skogsbeskattning kan skogsbrukarna lättare tåla den kostnaden. Anslaget D 4 bör därför minska med 5,5 miljoner kronor.

Under anslaget D 5 anslås medel till olika verksamheter. För finansiering av bidrag för skogsodling efter lågproducerande bestånd föreslår regeringen 96 miljoner kronor. Vi föreslår att anslaget helt avskaffas. Regeringen föreslår 61 miljoner kronor för täckande av kostnader för den översiktliga skogsinventeringen (ÖSI). Då investeringarna nu omfattar större delen av skogsmarken har vi accepterat att de fullföljs. Vi anser att de därefter skall upphöra. Därför bör redan nu planering för ett upphörande ske. Inte minst från personalsynpunkt är detta viktigt. En ökad medelstilleddning till riksskogstaxeringen bör ge denna opartiska och internationellt ansedda organisations verksamhet möjlighet att förfinna och ytterligare förbättra sin produkt. Denna bör då kunna ge det faktaunderlag som samhället kan behöva.

Vi har under en följd av år föreslagit en lägre detaljeringsgrad och förenkling av ÖSI-planerna. Därför anser vi att anslaget för ÖSI-planerna kan minskas med 20 miljoner kronor.

Under anslaget D 6 föreslås 60 miljoner kronor för bidrag till byggande av skogsbilvägar. Anslaget bör helt avskaffas.

Vi föreslår liksom tidigare år att vid byggande av skogsbilväg i likhet med skogsdikning avdrag vid beskattning medges redan första året för samtliga kostnader. Liknande krav har under senare tid framförts från Lantbrukarnas riksförbund till regeringen.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till ändring i skogsvårdslagen i enlighet med vad som anförts i motionen.

[att riksdagen beslutar att skogsvårdsavgiften slopas fr.o.m. den 1 juli 1990.¹⁾

[att riksdagen beslutar att träfiberlagen avskaffas fr.o.m. den 1 juli 1990.²⁾

2. att riksdagen hos regeringen begär förslag till ändring i skötsellagen i enlighet med vad som anförts i motionen.

3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om stimulanser till skogsplantering.

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om domänverkets och kyrkans överföring av skogsmark till enskilda.³⁾

4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om stimulans och rådgivning inom skogsbruket.

5. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i mo-

tionen anförts om överförandet av fjällnära skogar till enskilda skogsägare eller gemensamhetsskogar.

6. att riksdagen till Skogsvårdsorganisationen: Investeringar för budgetåret 1990/91 anvisar ett reservationsanslag på 18 260 000 kr.,

7. att riksdagen medger att under budgetåret 1990/91 statsbidrag beviljas med sammanlagt högst 123 200 000 kr. till skogsvård m.m.,

8. att riksdagen avslår regeringens förslag att till stöd till byggande av skogsvägar för budgetåret 1990/91 anvisa ett förslagsanslag på 60 000 000 kr.

[att riksdagen hos regeringen begär förslag om att kostnader för byggande av skogsbilvägar samt investeringar i skogsdikning skall vara avdragsgilla vid inkomsttaxeringen.^{1]}

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om beskattning av skogskontomedel.^{1]}

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om grundavgift för passiva näringsinkomster.^{1]}

Mot. 1989/90
Jo312

Stockholm den 23 januari 1990

Sven Eric Lorentzon (m)

Jens Eriksson (m)

Ingvar Eriksson (m)

Carl G Nilsson (m)

Ivar Virgin (m)

Mona Saint Cyr (m)

Birgit Henriksson (m)

Hans Dau (m)

Ingrid Hemmingsson (m)

Anders G Högmark (m)

Karl-Gösta Svenson (m)

¹ 1989/90:Sk378

² 1989/90:N261